

190. ԿԱՔԱՎԸ ԵՎ ԱՂՎԵՍԸ

Մի անգամ աղվեսը տեսնում է մի կաքավի, որ թռած քարին թևի տակն է կտցում, ասում է.—Կաքավ քույրիկ, էն օրը մեզ մոտ մեծ ժողով էր, բոլոր կենդանիներից էլ կային, բոլորը միաբերան ասացին, որ կաքավը շատ լավ շորորալ ու երգել գիտե, դե մի շորորա, տեսնեմ ճիշտ են ասում:

Կաքավն սկսեց շորորալ կանաչ խոտերի վրա, այդ ժամանակ աղվեսը հաճ արավ ու բռնեց կաքավին: Կաքավն աղվեսի բերանից այսպես խոսեց.—Եղբայր աղվես, էն օրը մեր բոլոր թռչունների մոտ մեծ ժողով էր, բոլորը միաբերան ասացին, որ աղվեսը շատ աստվածապաշտ և աղոթասեր է, ճաշից առաջ նախ աղոթում է աստծուն, որ իրեն ճաշ է տվել, որպես շնորհակալություն, հետո ուտում, մի աղոթիր տեսնամ ճիշտ են ասում:

Աղվեսը բերանը բաց արավ, որ աղոթի, կաքավը թռավ: Աղվեսը դառնացած վնգստաց ու կաղկանձելով ասաց.—Ախր ո՞վ ասաց ուտելուց առաջ շնորհակալություն հայտնիր, նախ կեր, հետո աղոթիր կամ շնորհակալություն ասա:

